

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjeli havonta
Előfizetési ára:
1 évre 2 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-ut 18.

Szemléltetés.

„Hogy a Jézus élete látható legyen a mi halandó testünkben.“
2. Kor. 4, 11.

A misszió vezéreszméje a Krisztusban megjelent üdvösség. A misszió célja ennek az üdvösségnek a hirdetése, hogy az emberek megismerjék, meghallják, megszeressék a Krisztust, elfogadják Uruknek, engedelmeskedjenek neki s az egész életet ennek a fel-tétlen, megalkuvást nem tűrő engedelmességnek az alapján rendezék be. Krisztus nélkül nincs élet. A Krisztus nélküli élet elviselhetetlen. Nem bírjuk elnézni, hogy az emberek úgy éljenek ebben a világban, mintha Krisztus nem élt volna, mintha nem élne és uralkodna. Tudjuk, hogy a Krisztus mindenkit magához akar emelni; mindenkit részesíteni akar békeségében, örömeiben, szentségében. Lelkiismeretünk nem engedi, hogy semmit se tegyünk azért, hogy Urunk leghőbb vágya teljesüljön, hogy minden ember az igazság ismeretére, az üdvösségre eljusson. Mivel hiszünk a Krisztusban és hiszünk a Krisztusnak, azért szólunk. Azért misszionálunk.

Evangélikus egyházunk az ige hirdetésére igen nagy gondot fordít. Hitvallásunk azt tanítja, hogy az egyház ott van, ahol az Isten ígétét tisztán hirdetik, ahol a szentségeket Krisztus rendelése szerint szolgáltatják ki. De az egyház egyszersmind a szentek közös-sége is. És sohasem szabad az egy-

háznak felednie, hogy az Isten az embertől azt követeli: „szentek legyetek, mert én szent vagyok/“ Az igazságot hirdetni kell, de szemléltetni is kell. A Jézus életének láthatóvá kell válnia. A mi halandó testünkben. Ez a halandó test az egyes ember, de ide számít a család, a társadalom, a nemzet is. A közösségi élet éppen úgy „halandó test“, mint az egyén.

Mott János azt mondja, hogy a világ evangelizációjának legnagyobb akadályai az egyházon belül vannak. Ezek közé az akadályok közé sorolhatjuk s nem is az utolsó helyen azt, hogy a szemléltetésünk igen gyarló. A „halandó test“ nem igen mutatja a világnak a Jézus életét.

Egészen bizonyos, hogy az egész teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Tehát azok megjelenését, akikben látható a Jézus élete. S vajjon az egyház a maga egészében és tagjaiban kielégíti-e ezt a sóvárgást? Beérhetjük-e azzal, hogy a hitösök példáit tanítjuk a Bibliából és az egyháztörténetből? Nem égetően és sürgösen szükséges-e az is, hogy a mai életből vett példákön, mai embereken mutassuk be, milyen a halandó test akkor, ha benne a Jézus élete válik láthatóvá?

Európa tele van szórva templomokkal, keresztyén iskolákkal, templomi szószékekkel. Könyvek, lapok öntik az ígét, az evangéliu-

mot. Évszázadok óta hangzik Isten beszéde emberi ajkokról és olvasásuk azt könyvekből. De milyen mértékben vált láthatóvá a Jézus Krisztus szent, tiszta, isteni élete a halandó testekben és a halandók testületeiben? Az emberek hallják az igét. Az Isten országa azonban nem beszédben áll, hanem erőben. Erőnek a megmutatásában.

Ezen a ponton: a szemléltetésben lássuk meg a kiáltó hiányokat, a nagy úrt, a rengeteg mulasztást. Aki vet, az látni akarja munkájának gyümölcsét. A magvető az igét veti. Milyen különös,

hogy az örök Magvető inasai olyan könnyen beérik azzal, hogy elvetik a magot s nem kíváncsiak megállapítani, hogy nő-e a vetés, vagy hogy mi nő a vetésük nyomán. Sőt sokszor arra sem kíváncsiak, hogy a saját halandó testükben hogyan is válik láthatóvá Jézus élete. Mert ha az igének elevenítő ereje van, annak mutatkozni kellene legelső sorban azokon, akik az igét hirdetik, tehát a legtöbbször olvassák, hallgatják és tanulják. A lelkészeken és a tanítókon. Meglátszik-e rajtuk? És hogyan nem látszana meg, hol a hiba? Az embereken, vagy az igében?

Missziói gyermekszövetségek.

Ebben a számunkban közöljük a kimutatást azokról a gyülekezetekről, amelyekben Missziói Gyermekszövetség működik vagy működött. Jelenleg nem áll pontos kimutatás rendelkezésünkre a tényleg meglévő és működő Gyermekszövetségekről. Tájékoztatlanságunknak különböző oka van, de szeretnénk szabatos és megbízható jegyzéket összeállítani. Azért itt is szeretettel megkérjük azokat a munkatársakat, akik Gyermekszövetséget vezetnek, szíveskedjenek egyházkerületük gyermekszövetségi vezetőjének bejelenteni. Az egyházkerületi vezetők a következők: 1. a bányai kerületben Jávor Pál lelkész Hatvan, Cserkész-u. 7., Heves megye; 2. a dunánineni kerületben Harmati Béla lelkész, Ósagárd, u. p. Keszeg, Nógrád megye; 3. a dunántúli kerületben Rácz Sándor lelkész, Meszlen, Vas megye; 4. a tiszai kerületben Túrmezei Sándor esperes, Nagyvárad, gr. Csáky István-u. 26.

A gyermekszövetségi munkában bizonyos ellanyhulás van. Ilyen ellanyhulás minden hasonló természetű munkában beáll bizonyos idő elteltével. Részben azért, mert az első szeretet meghidegül, vagy a munka nem váltotta be mindazokat a várakozásokat, amelyeket a munkás hozzáfűzött s olyan nehézségek is merültek fel, amilyenekre nem gondolt; részben pedig azért, mert az első tagok kiönnék a gyermeksorból s nem történt idejében gondoskodás az utánpótlásról. Ilyenkor azután a munk-

káért felelőseknek az a legfontosabb teendőjük, hogy a munkát ezen a ponton átsegítsék, mielőtt holtpontra jutott volna.

Ez történhetik úgy, hogy a munkát intézményessé, vagyis kötelezővé teszik. Hogyha tehetik. Az intézményesítés azonban megint különböző veszedelmekkel jár, amelyek között nem az utolsó az, hogy a munka megcsontosodik, elszáll belőle a lélek és a hév; vagyis többé nem az, aminek indult s aminek lennie kell. Hogyha a Gyermekszövetség megalkotása (példának okáért) minden iskolában kötelező, s minden lelkész vagy tanító köteles Gyermekszövetséget alakítani és vezetni, s minden tanító köteles a szövetségnek tagja lenni, akkor már meg is van hamisítva a Gyermekszövetség lényege s a munka szelleme, mert ez a Szentlélek indításán és működésén alapul. Emberileg kifejezve ez a munka önkéntes munka, a tagság önkéntes tagság.

Ehhez ragaszkodni akarunk. Tehát aki nem érez magában indítást és lelkesedést, az jobban teszi, ha el se kezdi. Ahol nincs megfelelő vezető, ott kár lenne Gyermekszövetséget alakítani. Ahol azonban alkalmas vezető kínálkozik, ott nem volna szabad ezt a munkát elhanyagolni. Mert nem volna szabad egyházunkban olyan tagoknak lenni, akiket „senki sem fogad fel”, jóllehet szeretnének beállni a szőlőmunkások közé.

A Gyermekszövetségek országos vezetője, dr. Gyórfy Béla, az egyházkerületi vezetőkkel egyetértésben, most latba akarják vetni erejüket, hogy a gyermekszövetségi munkát keresztüljuttassák ezen a hullámvölgyön, amelybe jutott. Kérjük tehát azokat is, akik gyülekezetükben Gyermekszövetséget sze-

retnének alakítani, forduljanak szintén az illetékes egyházkerületi vezetőhöz.

A nyilvántartott Gyermekszövetségeket időnként külön körlevélben is felkeressük, hogy így állandó kapcsolatot teremtsünk a vezetők és a szövetségek között.

Isten áldása legyen a jó szándékon!

Tanfolyam Ujguineában.

A külmisszió munkaterületén már régebben rájöttek arra, aminek szükséges voltát idehaza csak újabban kezdjük érezni. T. i. hogy gyülekezeti előjárók és vezetők részére továbbképző tanfolyamokat kell rendezni. Odakünn és idehaza ugyanaz az ok: az európai civilizáció mállasztó hatása az egyházi, gyülekezeti és családi életre. Itthon csak most látjuk meg lassanként, hogy az emberek elvesztik gyökereiket a talajjal együtt. Mesterségesen táplálkoznak valami olyan eledellel, ami nem embernek való. Elhatalmasodik a tömegember típusa, a lelki kultúrának egyik legveszedelmesebb ellensége. A tömegembernek nincs meggyőződése, nincs lelkiismerete, nincs egyéni jellege; egyetlen vágya a testi, a fizikai szükségletek kielégítése. És ebben az irányban az igényei kielégíthetetlenek.

A misszionáriusok ezt a veszedelmet korábban meglátták azért, mert szembezőkő volt, hogy az európai civilizáció hogyan irtja ki a benszülöttekből mindazokat a kapcsolatokat, amelyek őket tagjaivá tették családjuk, törzsük, népük közösségének. A civilizáció kiölte belőlük a bálványokba vetett bizalmat és hitet, de a kisöpört, megtisztított lélekbe hetedmagával tért vissza a bűn és a gonoszság. A civilizáció a lelkekben rombolt, de építeni nem tudott, nem is akart. Bizonyos céloknak nagyon jól megfelelt a bomlasztó csirákkal telített lelkiesség; az így megrontott emberekre rávetette magát a kizsákmányolás és a megtévesztett érzékek csiklandozásából sokan az európaiak közül meggazdagodtak. Ott, a külmisszió munkamezején tehát már régebben mutatkozott az a processzus, amely Európában mostanában jelentkezik.

Ezzel a degeneráló folyamattal felvette a keresztyénség a harcot a miszsióban. Ugyanolyan bátorsággal és elszánt munkával kellene harcolnunk idebenn, a keresztyénség évszázados hagyományaitól ma még egészen meg nem

fosztott Európában. Ezért lehet tanulmányos és példaadó számunkra az, amit a neuendettelsaui misszió emberei csináltak Ujguineában. Nálunk ma még sokan azt gondolják, hogy a régi utakon járhatunk, a régi módszerekkel dolgozhatunk s hogy az új világ, amely felé rohamosan sodródunk, nem követel tőlünk semmi változtatást. Nem akarják észrevenni, hogy a fertőzött európai lelkiség fenyegeti azokat is, akik az egyház szolgálatában és munkájában állnak már hivataluknál vagy tiszttségükönél fogva is. Tehát hogy esetleg a presbitereink, gondnokaink, felügyelőink, sőt tanítóink és lelkészeink sem mentesek a civilizáció káros hatásától. Hogy min ezeknek szükségük lenne arra, hogy az egyház velük különlegesen foglalkozzék, őket továbbképezze s ezzel egyfelől óvja, másfelől erősítse.

Sajnos, azok között akadnak ilyen a helyzettel megelégedett emberek, akik egyébként a külmisszió munkáját azon a címen hanyagolják el, hogy idehaza is akadna munka elég. Tényleg, idehaza is akad elég missziói munka, de ez a munka felőleli, kell hogy felőlelje manapság az egyház hivatalos munkásait és tiszttségviselőit is. Ha ezt a munkát nem végezzük el lelkiismeretesen, akkor arra ébredhetünk, hogy az ellenség a soraink között van és belülről destruál. Idehaza is szükség van olyan beállított-ságú emberekre, amilyenek odakünn a misszionáriusok. Vagyis akik valóban missziói területnek látják a munkaterületüket és ahhoz képest állítják össze munkaprogramjukat és állapítják meg módszereiket, válogatják ki eszközeiket s tűzik ki céljukat. Lehetetlenség észre nem venni, hogy gyorsabb vagy lassúbb tempóban, de mindenütt, városon és falun, a pogányság felé haladunk.

A mai pogányság és a régi pogányság között nem sok különbség van. A régi pogányok hittek szellemekben és kiszolgáltatták magukat a varázslóknak, sámánoknak, madár- és béljósoknak,

asztrológusoknak, mindenféle babonáknak és titokzatos, sokszor fertelmes ritusoknak. Ugyanazt cselekszi a civilizáció mai csúcán élő pogány is. Az ember szinte hihetetlen és elképesztő dolgokat hall úgynevezett intelligens emberek sőtét babonáiról és mágikus cselekményeiről, holtak és szellemek idézéséről stb. Erről a helyzetről sokan tudnak az egyházon belül is. Azonban mégsem tartják szükségesnek a külmiszió tanulmányozását, sem azt, hogy a külmiszió munkájától tanuljanak.

Pedig égetően sürgős dolog lenne a missziói idebenn is legalább is egyik részében ugyanúgy végezni, ahogyan a misszionáriusok dolgoznak a legsötétebb Afrikában, mert itt a világosság lett sötétséggé s annál nagyobb a sötétség és annál bűnösebb.

Terjeszteni kell a missziói életrajzokat. Úgy a külmiszió, mint a belmiszió kimagasló munkásainak jól megírt életrajzait. Néhány már magyar nyelven is kapható. Még többet le kellene fordítani és kiadni. Vannak könyveink Kunst Irénről, Müller Györgyről, Williams Györgyről, azután vannak kisebb kiadványok is. Ezek az utóbbiak is hasznosak lehetnek, de sokkal jobb lenne a nagyobb, alaposabb és részletesebb életrajzok kiadása. Ezeket a könyveket azután ismertetni és terjeszteni kellene. Csak példaképpen említem meg Mott János, Booth Vilmos, Livingstone Dávid életrajzát. Nagyra értékelek minden hitmélyítő

könyvet és írást, minden áhítatosságú könyvet. Azonban az életrajzokra azért van égető szükség, mert ezekből kapnak a hívők indítást és lendületet a munkálkodásra, a cselekvésre. A hit, ha cselekedetei nincsenek, holt hit. A hitnek szeretetben munkás hitnek kell lennie. Az embereket a cselekedeteikről lehet megismerni. A Jézust az szereti, aki parancsát teljesíti. Nem elég az „Uram, Uram!”, cselekedni kell a menyeyi Atya akaratát. Nem elég igent mondani, el is kell menni. Nem elég szájjal közelíteni Istenhez, a Jézus nyomdokaiban kell járni, aki széjjel járt jót cselekedvén.

Pedig igen közeli a veszély, hogy embereinket ráneveljük egy olyan kegyességre, amely a parancsra igent mond, de a parancsot nem teljesíti s ezzel példaképe lesz a képmutatásnak, az álszentkedésnek s ráneveljük egy olyan keresztényiségre, amely alapjában véve hasonló a festett sírhoz: kívülről szép, de belül tele van undoksággal és ragado-mánnyal.

Mindez pedig annak az örvén merült fel lelkemben, hogy olvastam, hogy Újgvinea szigetén a misszionáriusok továbbképző tanfolyamot tartottak 100 presbiter, segítő és tanító számára. A tanfolyamot bezáró istentiszteleti prédikáció textusa volt I. Kor. 3:9 „Isten munkatársai vagyunk; Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.” Igen: Isten társai a munkában!

Yamamuro Kiye.

1916 július 12-én, negyvenkét éves korában halt meg Yamamuro Kiye, ez a nemeslelkű japán asszony, Krisztus-hűséges és áldozatos szolgálója. Egy előkelő japán újság akkor azt írta, hogy nem volt még japán nő, akinek a halála akkora szomorúságot és tiszteletet keltett volna az egész japán birodalomban, mint az övé.

Sato Kiye (ez volt a leánykori neve) ősnemesi japán családból származott. A család életét az istenfélelem és a nemzet szolgálatá szabályozta. Az Ég és a nép iránti kötelességüket mindenkor bátorsággal és teljes odaadással teljesítették a család tagjai. Egy nagy éhínség idején a Sato család birtokán és akörül élő szegények olyan inségbe jutottak, hogy a Sato család kinyitotta magtárait és készleteit megosztotta az éhezőkkel. Amikor azután a magtárak kiürültek, a

család egész kis vagyont költött el, hogy készpénzen vegyen eledelt az éhezőknek. Természetesen senkinek sem dicselkedtek el áldozatkészségükkel. Mert ez hozzátartozott ahhoz a lovagi életmódhoz, amelyben nevelkedtek. A jó hírnevet, az ősi becsületet többre tartották a nagy gazdagságnál.

Ilyen családi hagyományok mellett Kiye-vel is veleszületett a vágy, népének szolgálni. Szerette annak a virágnak a történetét, amelyik Japánban februárban ékesítette a szilvafákat. Akármilyen jegesen fűjt a szél, még ha hó takarta is a földet, a szilvafa gyengéd virága dacolva a hideggel, kibontotta rózsaszín és fehér szirmait. Kiye véleménye szerint ez igen bátor dolog volt s ő is szeretett volna ilyen bátor lenni. Éjszaka idején, mikor ébren feküdt alacsony ágyán — állig felhúzva magára

vattázott takaróját — elgondolkodott azon, hogy miképen szolgálhatná népét. Úgy érezte, tennie kell valamit, hogy méltó legyen őseihez. Egyszer valami folyóirat került a kezébe, abban olvasott egy cikket a menyeyi Atyáról és a mi Urunk Jézus Krisztusról. Azelőtt Kiye még sohasem hallott az igaz Istenről; de amikor aznap lefeküdt, valami különös vágy fogta el, hogy a mindenek Teremtőjének és Atyjának szolgáljon. Csakhamar alkalma nyílt rá.

A császárnak valamiképen tudomására jutott, hogy Kiye apja milyen nagylelkűen segített Japánnak azon a vidéken a szegényeken és elismerését azzal juttatta kifejezésre, hogy pénzbeli adományt küldött neki. Ez a császári adomány lehetővé tette, hogy Kiye-t és fivérét szülei Tokióba küldjék tanulmányaik folytatására. Akkoriban, több mint félszázaddal ezelőtt, Japán leányra nézve ez szokatlan kiváltság számba ment. Kiye igyekezett az alkalmat jól felhasználni. Egy keresztény középiskolába küldték, szorgalmasan tanult és nem sok időbe telt, hogy testben-lélemben megtapasztalhatta a jó nevelés áldásait. Elfogadta Jézust megváltójának és huszonegy éves korában vágyva kereste az utat, amelyen Istentől kapott adományait gyümölcsöztethetné.

Egy leánygimnáziumban tanított és egy mértékletességi nőegyletnek lett a titkára. De abban az esztendőben — 1895-ben — történt valami, ami egész életének új irányt szabott. Az Údvahadsereg úttörői kotanáí szálltak partra Japánban. Első vállalkozásaikat kinevették a japánok. Heves szóviták kerekedtek miattuk a nyilvánosság előtt és magánbeszélgetésekben. Sato kisasszony a saját szemével akart meggyőződni, hogy mikéle különös emberek lehetnek ezek. Nyilvánvaló őszinteségük miatt megszerette őket. Kiye látta, hogy segíteni akarnak a szegényeken és nyomorultakon. Észrevette, hogy ugyanaz az eszmény él bennük, amely őt is áthatotta, a lovagi szolgálat eszménye s ez bírta rá őket arra, hogy elhagyják szülőföldjüket, elmenjenek idegen országba és ott hirdessék az evangéliumot. Ez a tény azonnal megragadta.

Hanem a viselkedésük! Ezek az úttörők olyasmiket csináltak, hogy a japánok egészen megrökönyödtek s biztosra vették, hogy ezeknek az európai nőknek halvány sejtelmük sincs az udvariasságról. Kiye megsajnálta őket; el látogatott abba a kicsiny házba, amely-

ben a két údvahadseregbeli nő lakott és megtanította őket a japán illemszabályokra. Szívesen fogadták a segítségét s rövidesen már a hadiszálláson jelentkezett Kiye, hogy közelebből megismerje az Údvahadsereget.

Yamamuro Údvahadseregbeli tisztet, a japán „Segélykiáltás” szerkesztőjét, bízták meg azzal, hogy Sato kisasszonynak felvilágosításokat adjon. Yamamuro akkoriban Booth Katalin életrajzát olvasgatta s gondolta legegyszerűbb lesz, hogyha ennek a tanult, művelt nőnek elmond egyet s mást az Údvahadsereg Anyjának életéből. A mondottak elektromos áramként hatottak hallgatójára. Ime egy asszony, aki tényleg véghezvitte azt, amit Kiye is szeretett volna tenni. Booth Katalin élete a gyakorlati bemutatása volt a lovagi odaadásnak és szolgálatnak. Yamamuro maga is buzgó ember, égő lélek volt. Az ismeretségből barátság fejlődött. Levelezni kezdtek egymással. Yamamuro levelei tele voltak annak a harcnak a leírásával, amelyet Tokió egyik legszegényebb negyedében vívott egy ottan létesítendő parancsnokság megszervezéséért. Kiye Yamamurában a Szent Háború lovagját látta, akinek vitézségét még előnyösebb színben tüntette fel az a körülmény, hogy nem volt semmi biztos jövedelme s egy ütött-kopott viskóban lakott, amely az imaterméhez volt tapaszta. Megosztaná-e vele az életet? Igen. Egybekeltek. Mert Kiye a tehetségeiben csak eszközöket látott a cél elérésére és eltölte magát, hogy minden erejét Isten és az Údvahadsereg szolgálatába állítsa.

A házaspárra csakhamar fokozott felelősség és munka hárult. Japánban az Údvahadsereg harcot indított azoknak a férfiaknak és nőknek a megmentésére, akiket megrontott a bűn. Ezért azután heves üldözés tört ki. Yamamuro az új munka megkezdésekor a lapjából külön számot adott ki. A lap árusítóit a cselékek megtámadta s majdnem valamennyien súlyosan megsebesültek, köztük maga Yamamuro is. Kiye azonban époly bátor lovagnak bizonyult, mint a férje. Az Údvahadsereg első japán menhelyén ő maga is hetven magános nőt gondozott s amikor lélekzetvesztetten vitte meg valaki neki a hírt az utcai zendülésről, nem lepődött meg. Szinte várta ezt a hírt s úgy érezte, hogy nagy megtiszteltetés érte azzal, hogy férje megsebesült a Krisztus ügyéért.

Később Yamamuroné asszony a már amúgy is nagy családjához még 125

leányt és 30 fiút fogadott — egy észak-japáni éhínség áldozatait. Akkor a saját hathónapos fiacskája megbetegedett. Kórházba kellett vinni, mert édesanyjának bátor és szerető szíve nem hagyhatta el a nagy családot egyért, még ha

az az egy a saját kisfia volt is. Mindenkori azt remélte, hogy a kis beteg felgyógyul. Meghalt. De a bánat Yamamuro Kiye-t csak még hívebb szeretetmunkára sarkallta.

(Folytatjuk)

H I R E K

Hírek a külmisszió munkamezejéről. Nyugatafrikában az Ewe-egyház túljutott a pénzügyi helyzet mélypontján. A gyülekezetek hozzájárulása a kiadásokhoz tekintélyesen emelkedett. 14.000 ewe nyelven megjelent könyv megérkezett Afrikába. — Délafrikában a Berlini Misszió tankönyvei 50.000 példányban fogytak el. — Keletafrikában a Herrnhuti Misszió újabb állomásokat akar felállítani. — A Betheli Misszió Wltenberg nevű misszionáriusa ABC-s könyvet írt az elemi iskola első osztálya számára, azonkívül vasárnapi oltári imákat, egy a benszüölt lelkészek számára készült breviáriumot és az egész egyházi esztendőre szóló prédikáció vezérfonalat adott ki. Az egyik orvosi állomáson egy orvost és egy ápolónőt alkalmaztak. Magnusson svéd missziói diakónus a maranaui tanítóképzőintézet internátusának vezetését átvette s ezzel a Lipcsei Misszió csekély számú munkása kapott erősítést. — Indiában a Bázeli Misszió asszony munkája erősödik a munka minden ágának az élén indiai asszonyok állnak. — A Lipcsei Misszió jelentése szerint a tanul egyházban 1942-ben 1389 felnőttet és 1085 gyermeket kereszteltek; a lélekszám 42.324. A Lipcsei és a Svéd misszió indiai területén a tanulók száma 17.057. A Gossner-Misszió Takarma állomáson új középiskolát állított fel, amelynek máris 175 tanulója van. — Kínában a Külmissziói munka helyzete nem tekinthető át. — Dr. Paton W., a Missziói Világtanács titkára 54 éves korában meghalt.

A németországi Gusztáv Adolf Egy-let lipcsei székháza egy bombatámadáskor egészen elpusztult. Az Egylet központi irodájának mostani címe: Leipzig W 31, Pistorisstr. 6. A **Lipcsei Misszió** székháza a bombatámadások következtében kárt nem szenvedett.

Mohamedánok a Balkánon. Az 1929. évi népszámlálás szerint a lakosságnak Délserbiában 48 %-a, Bosznia-Hercegovinában 37 %-a, Bulgáriában 18 %-a Romániában 1.5 %-a mohamedán vallású.

A Lelkészegyesület (MELE) pályázatot hirdetett evangélikus hittanra. Pályadíj 1000 pengő.

A Dunántúli Lelkészegyesület keresztelei emléklapokat adott ki. Legalább 100 darab rendelhető Horváth Olivér lelkésznel Nagykanizsán. Ára 6 fillér darabonként.

„Élő víznek folyamai.” Szent-Ivány Marga (Kassa, Alsó-szoros 19) fordításában és kiadásában megjelent egy nagyon értékes könyv, amely Paxon Ruth: Élő víznek folyamai és Conkey James: A szentlélek hármias titka című írását foglalja magában. A könyvet melegen ajánljuk olvasóinknak.

Dr. Saarisalo Aapeli, helsinki egyetemi tanár, aki hosszabb időt töltött nálunk, visszautazott hazájába. Misszió-egyesületünk, hogy kifejezésre juttassa szeretetét a rokon nemzet fiai és evangélikussága iránt, egyezer pengőt nyújtott át a tőlünk búcsúzó testvérnek.

A kispesti evang. diákszövetség jan. 16-án műsoros szeretetvendégséget tartott a külmisszió javára. Wolf Lajos tb. esperes dr. Sweitzer Albertről tartott előadást. Az ünnepély tisztajövedelme 380 pengő volt.

Budapest-Angyalföldön a Luther Szövetség és Nőegylet január 9-én külmissziói műsoros szeretetvendégséget rendezett. Előadást tartott a finn misszióról Saarisalo Ábel helsinki egyetemi tanár. A lerombolt finn templomok felépítésére a Szövetség 420 pengőt adott át az est jövedelméből a hazájába visszatérő professzornak.

Irsa. (Pest vm.) Január 23-án a leányegylet külmissziói ünnepélyt rendezett szeretetvendégséggel. Az ünnepély középpontjában Danhauser László budai lelkész missz. egy. főtitkár előadása állott: „A külmisszió helyzete” címen. A leányegylet tagjai karénekkal, szavallatokkal és missziói jelenetekkel gazdagították az ünnepély műsorát.

Kimutatás azokról az egyházközségekről, amelyekben **Missziói Gyermekszövetség** működött vagy működik. I. Bányai egyházkerület: 1. Békés, 2. Békéscsaba, 3. Gerendás, 4. Nagymágocs, 5. Orosháza, 6. Szarvas, 7. Pesti magyar, 8. Budavár, 9. Kelenföld, 10. Kispest, 11. Domony, 12. Fót, 13. Hatvan, 14. Nagytarcsa, 15. Rákospalota, 16. Monor, 17. Baja, 18. Kiskőrös, 19. Soltvadkert, 20. Pilisvörösvár. — II. Dunáninneni egyházkerület: 1. Terény, 2. Vanyarc, 3. Csánk, 4. Farnad, 5. Felsőszeli, 6. Kéthodony, 7. Legénd, 8. Ósagárd. — III. Dunántúli egyházkerület: 1. Győr, 2. Felpéc, 3. Kispéc, 4. Mórchida, 5. Lébény, 6. Tárnokréti, 7. Sopron, 8. Alszópor, 9. Bük, 10. Kisfalud-Mihályi, 11. Alsődörgicse, 12. Nagykanizsa, 13. Alsóság, 14. Celldömölk, 15. Gérce, 16. Borgháta, 17. Csikóstöttös, 18. Dombóvár, 19. Egyházaskozár, 20. Pécs, 21. Siklós, 22. Zsibrik, 23. Alsórönök, 24. Hegyfalu, 25. Jákfa, 26. Körmen, 27. Kőszeg, 28. Kőszegdoroszló, 29. Acsád, 30. Nádasd, 31. Nemescsó, 32. Órimagyarósd, 33.

Püspöktamási, 34. Rábabogyszló, 35. Rábafüzes, 36. Sárvár, 37. Szombathely, 38. Szarvaskend, 39. Szentgotthárd, 40. Zsédény, 41. Uraiujfalu, 42. Ajka, 43. Bakonycsérnye, 44. Bakonyszentlászló, 45. Bakonyszombathely, 46. Csót, 47. Homokbödöge, 48. Nagygyimót, 49. Sur, 50. Tapolcafő, 51. Vanyola, 52. Nemeszalók, 53. Boba, 54. Duka, 55. Ostffyasszonyfa, 56. Hegyháthodász, 57. Répcelak, 58. Kemeneshögyész, 59. Kemenesmihályfa, 60. Kemenespálfa, 61. Kemenessömjén, 62. Kemenesszentmárton, 63. Csöngye, 64. Magyarfencs, 65. Simonyi, 66. Nemeskocs, 67. Nagysitke, 68. Vönöck, 69. Zalaistván, 70. Borjád, 71. Kölesd, 72. Szekszárd, 73. Tét, 74. Nemeskér, 75. Meszlen. — IV. Tiszai egyházkerület: 1. Ózd, 2. Bánszállás, 3. Munkács, 4. Eger, 5. Kassa, 6. Debrecen, 7. Nyiregyháza, 8. Nagykároly, 9. Sátoraljaujhely, 10. Diósgyőrvasgyár, 11. Rozsnyó, 12. Rimaszombat, 13. Kölcse, 14. Nagytárkány, 15. Tokaj, 16. Ormospuszta, 17. Kisvárd. — Összesen 120 Gyermekszövetség.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. évi december 23-tól 1944. évi január hó 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1942-re: Kispesti Evangélikus Ifj. egyesület 2 P.

1943-ra: Budapestről: Baar Madas evangélikus növendékei 16 (4), Gaál József 6 (2), vitéz Virág Jenő 5 (5), özv. Kurz Sándorné Kispeszt 2, Kiss Kálmáné Tiszaföldvár 2 (2), Varga Antalné Orosháza 2 (2) P.

1943-ra: Johnson Gisle Budapest 3, Fekete Jánosné Gomba 1 (1), Bárdy Ernő Mezőberény 3 (2), Jancsó Bertalan Mezőhegyes 3 (1), dr. Schulek Tibor Kassa 3 (2), Kispestről: Kherndl Irén 1, Dobos Alajosné 1 (1), Kertai Mária Orosháza 1 (1), Weltler Ödön Rajka 3 (1), Váci János és neje 4 (2), Maczák György Nagybánhegyes 3 (1), Szalontai András Tét 3 (1), Rákoshelyi Nőegylet 3, Somorjai egyház 3 (1) P.

1942–44-re: Mikler Edit Budapest 10 (2) P.

1943–44-re: Nitschinger János 6 (1), Végh Emilia Budapest 7 (3), Tóth János Kemenesmagasi 7 (1), dr. Cukor Gáborné Budapest 2 (2) P.

1944-re: Budapestről: Borostyánkői Imre 4, Csiky Mária 4, Mokry Eszter 4,

Rimár Jenő 4 (2), Rimár Jenőné 4 (2), Szelényi Károly 4 (2), Karádi Károlyné 1 (2), Leiter Gézné 1 (2), dr. Kovács Győző 4 (2), dr. Kovács Győzőné 4 (2), Gera Lajosné 2 (2), Hajnalfi Gitta 1 (2), Kiss Mária 4 (2), Friedlieb Gyuláné 4 (2), dr. Molnár Gyula 4 (2), Bárdos Lajosné 4 (2), dr. Hank József 4, özv. dr. Fröhlich Izidorné 1 (1), Vásárhelyi Dezsőné 3, Radocsay Jenőné 4 (2), Pulay István 4 (2), özv. dr. Várady Elekné 4 (2), Sopronból: Asbóth Livia 4 (2), Budaker Oszkár 4 (2), Hanzmann Károly 4, dr. Urbán Ernőék 4 (2), dr. Sólyom Jenő 4, Nyiregyházaról: Túróczy Zoltán 4 (2), özv. Soltész Gyuláné 4 (2), Ferenczi Mihály és neje Miskolc 8, Pestszentlőrincről: özv. Oravecz Jánosné 3 (2), Kiss Lajosné 4 (2), Kaposvári Vilmos Szentendre 4 (2), Bárdy Ernő Mezőberény 4 (2), Balikó Lajos Erd 4 (1), Janoszy Iлона Vaja 4 (2), Stark József Ózd 4 (2), Emődy Elemér Kecskemét 3, Zalán Frigyes Aszód 4 (2), Berzsenyi Janosits Miklós Celldömölk 4 (2), Orosházaról: özv. Torkos Kálmáné 4 (1), özv. Varga Antalné 1 (1), Brózik Károly és neje Tiszaföldvár 6 (2), Horváth Irén Csorvás 2 (2), Kosztra Pál Bócsa 1 (2),

8 (4), Korcsek Zsigmond Kisalag 4 (2), Rácz Sándor Mészlen 4 (2), Péteri Sarolta Léva 4, Wlachovszky András Pitvaros 3, Darnai Ferenc Újvidék 4 (2), Felpécéről: Evang. egyház 4 (2), Ifj. egyesület 4 (2), Györfly Béla 4 (2), Magyar István 1 (2), Szarka Ferenc 1 (2), özv. Bakó Samuné 1 (2), Tóth Ida 1 (2), dr. Szalay László 1 (2), Pálmai Ödön 1 (2), Zathureczky Dénes 1 (2), özv. dr. Tóth Miklósné Alsógöd 1 (2), Rejtő Mária Rozsnyó 4 (2), Pestszentlőrincről: Konfirmáltak egylete 4, Nőegylet 4, vitéz Sokoray Károly 4, Dobos Erzsébet Rákoskeresztúr 4 (2), Horváth Zsuzsanna Győr 4 (2), Koncz Dániel Kispeszt 4 (2), Felsőszeli Fiókegyel. 27 P.

Offertórium: Budapest-Üllői-uti külm. óra 60, Nagykároly 4.33, Szend 7.87, Csánk 5.40, Vanyarc 4.04, Szék 5.20, Somorja 15, Pusztamiske 15.90 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Irsáról: Krecsák János 3, Diákszövetség 3, Budapestről: Borostyánkői Imre 13, dr. Kovács Győző és neje 8, Baar Madas evangélikus növendékei 80, Kiss Mária 4, Radocsay Jenőné 4, Ferenczi Mihály és neje Miskolc 6, Botyánszky János Szolnok 4, Asbóth Livia Sopron 4, Becker Ferenc Sárszentmiklós 24.84, Freiszlinger Irma Győr 1, Bárdy Ernő Mezőberény 14, Kispestről: Domokos Andrásné 2, Bodnár Pál 1, özv. Mályusz Tiborné 5, Dobos Alajosné 5, Melk Sándorné Miskolc 5, Szegedi egyház 89, Lébényből: özv. Tóth Józsefné 5, Horváth Sándor 5, Stinner Mihály 5, özv. Kovács Kálmánné 1.20, Janoszky Ilona Vaja 4, Zalán Frigyes Aszód 4, Csanád-csongrádi egyházmegye 207.90, Sággy Jenő Balatonszárszó 3, Weitler Ödön Rajka 6, Orosházi imaközösség 40, Károlyi Alice és Valéria Ostffyasszonyfa 8, Túróczy Zoltán Nyiregyháza 24, Rohonyi Arthúrné Léva 2, Darnai Ferenc Újvidék 4, Maczák György Nagybánhegyes 2, Szarvaszky Ilona 10, Rejtő Mária Rozsnyó 4, Homola Teréz Kassa 5, Dobos Erzsébet Rákoskeresztúr 20, Gráber János Tótkeresztúr 4; helyesbítésül Hüttl Armin 200 P.

Perselygyűjtés: Dr. br. Podmaniczky Pál Sopron 25, Tiszaföldvárról: Rátfai

Mátyásné 14.18, Hruska Jánosné 8.36, közöspersely 36.31, Névtelenül 19.05, Tihák Ernőné 8.50, Huszár Eszter 7.40, M. Nagy Jánosné 5.50, Kun Lajosné 5.62, özv. Kozma Gyuláné 9.32, Névtelenül 20.82, Gulyás Gáborné 4.32, Brózik Károlyné 64.15, Á. Petyus Istvánné 5, Kukucska Józsefné Nyiregyháza 11.45, Fóti bibliakör 23, Budapestről: Angyal-földi bibliakör 17.20, pongyeloki Roth Lórándné 22.49, Geiszler Mária 16.87, Taschner Ferencné 7.62, Sárszentlőrincről: Varga János 11.16, Szabó Pálné 20.10, Szücs István 6.50, vitéz Nagy István 10.92, Nagyiskola 4.12, Molnár István 2, D. Szabó Józsefné 5, Felsőszeli Fiókegyelet 102.62, Stark József Özd 12, Korcsek Zsigmond Kisalag 6, Galgautai bibliakör 22.36, Somorjai egyházközség 3.46, Irsai felnőttek csoportja 50 pengő.

Gyermekszövetség: Bélyegért: Alsópor 7.50, dr. Streck Laura útján Baar Madas növendékei 80, Mezőhegyes el. isk. 8.82, Irsa 22.50; gyűjtése: Koppány János útján Pitvaros 18.50, Nyáregyháza 6.05, Ósagárd 21.28 pengő.

Rokonnépek missziójára: Sággy Jenő Balatonszárszó 3 pengő.

Missziói székházra: Dr. Molnár Gyula Budapest 4, özv. Kertész Lajosné Várpalota 100 P.

Lipcei misszióra: Rajkai egyházközség 20.58 pengő.

Finn misszióra: Győri C. E. Szövetség 35 pengő.

Mohamedán misszióra: „Bethesda“ Kassa 10 pengő.

Zsidó misszióra: „Bethesda“ Kassa 12 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Lelkészi hivatal Vecsés 3, Hidvégi Etel Pomáz 1 P.

Használt bélyeget küldött: Balikó Zoltán Székesfehérvár.

Újjonnan belépett tagok: Budapestről: Pollner Jenő, Csiky Mária, özv. dr. Várady Elekné, Pulay István, Zalán Frigyes Aszód, Budaker Oszkár Sopron, Evangélikus Nőegylet Rákoshegy, Ev. Nőegylet Pápa, Szücs Ferenc Újvidék.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1944 január 22.
Csekkzámla: 16188.

Rimár Jenő lelkész, pénztáros,
VI., Fóti-út 22.